

[Trier.]

Forslag, som ikke er forberedt, og han har ikke paa nogen Maade undladt at fremskaffe alle de Oplysninger, som der fra en hvilken som helst Side blev rettet Anmodning om. Det fremgik jo i øvrigt ogsaa af det ærede Medlem Hr. Elmquists egne Udtalelser, at Aarsagen til Angrebet paa Formanden var, at det ærede Medlem ikke kunde opnaa det, han ønskede, nemlig en Retsplejelov, som alene indeholdt de Ændringer i den nugældende Lov, som den nye Straffelov nødvendigjorde. Fra Flertalspartierne Side var man enig om, at naar vi nu igen skulde og nødvendigvis maatte gaa til en Ændring af Retsplejeloven, skulde vi saa vidt muligt tage alt det med, som der i en længere Aarrække frem i Tiden kunde være Tale om af Ændringer i denne Lov, for at vi ikke skulde fortsætte paa samme Maade som i Tyverne med hvert Aar at faa en ny Lap paa Retsplejeloven. Vi ønskede at faa genoptrykt Retsplejeloven og faa en Retsplejelov, der kunde være ud i Fremtiden.

Det ærede Medlem Hr. Elmquist opnaaede ikke, hvad han ønskede, og derfor ønskede han en saadan Forhaling af Forhandlingerne i Udvalget, at ingen af de andre Partier kunde gaa med dertil, og Resultatet efter en grundig Behandling af Lovforslaget er altsaa blevet, at der foreligger et Forslag, som han kalder „ikke forberedt“. Naturligvis gælder dette „ikke forberedt“ en Række af de store Spørgsmaal, hvor denne Retsplejelov vil betyde et Brud med det bestaaende. Hvad vil det sige, at en Sag som f. Eks. Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret ikke er forberedt, naar den har ligget paa Tingets Bord siden 1925? Hvad vil det sige, at Spørgsmaalet om Offentlighed i Retsplejen ikke er tilstrækkelig forberedt, naar det, jeg havde nær sagt, er blevet diskuteret fra den Dag, da Retsplejeloven overhovedet traadte i Kraft? Hvad vil det sige, at der ikke har været Tid nok til at diskutere de andre store Spørgsmaal, f. Eks. Sagførerordningen, som ligeledes har været diskuteret i en Række Aar? Det eneste Spørgsmaal, der maaske kunde være Tale om, var Forholdet mellem Nævninger og Meddomsmænd og Omfanget af de Sager, der henlægdes under henholdsvis Nævningetinget og Meddomsretten, men dette ene Spørgsmaal maatte der vel nok have kunnet være Tid til at faa drøftet indgaaende.

Jeg maa altsaa tilbagevise det ærede Medlem Hr. Elmquists Beskyldning mod Ledelsen af Udvalget og har endda Lyst til

at gøre opmærksom paa, at der indenfor mit Parti har været dem, der syntes, at den ærede Formand var for lidt skrap med Hensyn til hurtig Gennemførelse af Udvalgsforhandlingerne. Naar det ærede Medlem Hr. Elmquist endvidere taler om, at der var flere Oplysninger fra Udlandet, som han havde faaet i sidste Øjeblik, og saa fem Minutter efter siger, at vi kan ikke indrette os saaledes, som Udlandet har det, erkender han altsaa selv, at Spørgsmaalet om disse Oplysninger fra Udlandet for ham er temmelig ligegyldigt, for han har ikke i Sinde at rette sig efter dem, og alligevel benytter han det til et Angreb paa Udvalgets Formand. At det ærede Medlem Hr. Elmquist stadig vil høre Juristernes Mening og ikke mindst de ansete Juristers, det betyder vel for det første, at han erkender, at han ikke selv hører til de ansete Jurister, men det betyder ogsaa, at han selv mener, at en Lovgivning som Retsplejeloven i Virkeligheden ikke skal skrives af Rigsdag og Lovgivningsmagt, den skal enten skrives alene af Jurister eller maaske allerbedst alene af Højesteretsdommere. Jeg kommer tilbage til dette senere. Med disse Par Bemærkninger om det ganske uberettigede Angreb paa Ledelsen af Udvalget fra det ærede Medlem Hr. Elmquists Side skal jeg gaa over til at omtale et Par af Ændringsforslagene.

Først vil jeg nævne Ændringsforslagene Nr. 149 og 150, som omhandler Omfanget af de Sager, der skal henlægges henholdsvis under Meddomsret og under Nævningeret. Jeg vil gerne med Hensyn til dette sige, at jeg tror, det har været en Ulykke for Nævningeinstitutionen, at man i sin Tid henlagde for faa Sager til den. Det er jo gaaet saadan, at fordi der er forholdsvis faa Sager, der henlægges under Nævningeretten, har Offentligheden og Pressen kastet et meget stærkere Søgelys ud mod disse Nævningesager af en speciel Art, undersøgt dem langt stærkere, end de undersøger de Sager, der behandles af de juridiske Dommere; det er Masser af Sager, men de underkastes ikke en saadan Kritik fra Pressens eller Offentlighedens Side. Netop fordi Nævningessagerne har været saa faa, er de af Offentligheden, af Pressen og ikke mindst af de til Nævningeinstitutionen overhovedet skævtseende Jurister her i Landet blevet underkastet en Kritik, der er langt haardere end den, de af de juridiske Dommere behandlede Sager underkastes. Derfor mener jeg, det i og for sig har været en Fejl, at Nævningesagerne Omraade har været saa ringe, og dette Spørgsmaal spiller